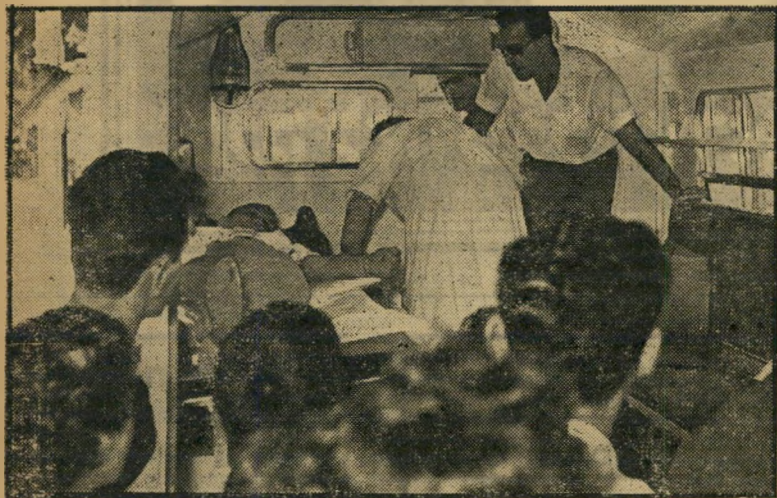

למי יש דם - לתת דם?

שתי עקרונות ביות אלה הלכו לתומן ברחוב דיונוגה, תל-אביב, כאשר נתקלו באמבולנס של מגידור-אדום, ועלו כריות המבקשות מאזרחים לתרום דם לבנקיהם. רגינה וינברג (36), ימין, היתה התורמת הראשונה. אחריה נכנסה חנה קינפולר (66), שמאל. אחרי התרומה כוברו השתיים במשקה ועונה, המשיכו בדרכן לעשות קניות בחנויות העיר.

מתנדב תורם דם, שעה שבפתח האמבולנס עומדים מתנדבים אחרים בתור. מיבצע על ידי מגידור-אדום בשיתוף עם לשכת מסחר הצעירה, היה רק מיבצע נפיוני, הקדמה למיבצע מקיף יותר, אשר יבטיח לבנקיהם מלאי של הנוזל החיוני להצלת חיי חולים רבים.

השניה של בנין השוק. עינו נתקלה בח' לון הזוכית של המסעדה. מאות פעמים חלף הסבל הגבוה והצמק על פני חלון זה, מבלי שהוא יעורר בו כל מחשבה בלתי-כשרה. הפעם דחף אותו יצר אפל ל' חרוג מן השיגרה.

עובדיה נטל לבנה, גיפץ את החלון וחרד פנימה. הוא אסף 136 קופסות סיגריות — ולא ידע מה לעשות הלאה. היתה זו הפעם הראשונה שפרץ למקום כדי לגנוב, ופחד גורא תקף אותו.

ברגע זה נתקל מבטו בבקבוק קוניאק מלא. הוא הצמידו לשפתיו, שאב ממנו עי' דוד מלוא פיו. מלא ביטחון וכוהל, ארז הפורץ הסירן את שללו הועזם בשק, יצא לרחוב.

כעבור שעה קלה נעצר עובדיה, כשיגוש למכור את הסיגריות לקיוסקאי בשוק הי' ירקות הישן. ריח הכוהל שנדף מפיו הוא שהסגירו לאיש החוק. האשמה שנרשמה נגדו היתה כפולה: גניבה ושיכרות.

עדות

הקרב על הקברות

בין רבבות הדוואמים ואלפי הבתים, ש' עברו עם תום מלחמת העצמאות לבעלות האפסטרופוס על נכסי נפקדים, הועברו לר' שותו גם 81 דונמים שהיו בימי המנדאט בית-הקברות המוסלמי באבו-כביר, ששימש את תושבי יפו והסביבה.

בעליו של רכוש זה לא היו נפקדים. בית-הקברות היה שיך לחאקף, ועד העדה המוסלמית היפואית שרכש את השטח ב' שנת 1941, בעזרת מגבית מיוחדת בארץ ובחוץ-לארץ. הנציב העליון הבריטי פקד או על שחרור השטח ממיסים, והכיר בו רשמית כבית-הקברות של העדה.

כשהופקע השטח בידי האפסטרופוס, אחרי

(המשך בעמוד 14)

פרצו לביתו בכעס: "למה שלחת את אשתך לבית-משוגעים?"

יבלין נבהל מאד. מאז התחתן פקדו הצרות את משפחתו. אשתו רחל היתה נתקפת מדי שנה במחלת עצבים קשה, והוא היה נאלץ להכניסה, לפי פקודת הרופא, למוסד מתאים; עד להתלמדתה. אחיה שמואל, חלק על הפרודורה הרטואית.

"אחותי אינה משוגעת. מה אתה רוצה ממנה? מדוע אתה מכניס אותה לבית המשוגעים בכל שנה?" צעק עתה הגיס. וכדי לרפא את יבלין ממנהגו, החל מכה אותו נמרצות. החבר שבא אתו לא עמד מן הצד. גם הוא נתן ליבלין סיפול בהלם. המשטרה שהוזעקה למקום, עצרה את החוקי פים. יבלין הועבר לטיפול רפואי מוסמך יותר.

שבוע השתלמות. בפני השופט יוסף מגוריה-כהן חזרו התוקפים על הנחותיהם הי' רפואיות: "יבלין מתעלל באחותו" הצהיר שטינברג. "הוא מכניס אותה לבית-משוגעים ללא כל סיבה. בכל שנה הוא מכניס אותה והיא תמיד שפוייה."

התובע, סמל המשטרה אריה קוברסקי, לא התעניין בדאגנותו שנתן התוקף לאחותו. בשבילו ובשביל השופט הספיקה העובדה כי יבלין נזקק לטיפול רפואי בעצמו, לאחר ההתקפה עליו.

כמו כל רופא העוסק במקצועו ללא רשיון, הורשעו התוקפים על-ידי השופט: שטינברג נדון לשלושה חודשים מאסר-על-נאלי ואיינ' שטין 40 ל"י קנס או שבוע ימים מאסר, אותו יוכל לנצל להשתלמות יסודית יותר במדע הרפואה.

פשעים

כל התחלה קשה

אריה עובדיה סיים את עבודתו כסבל ב' שוק הירקות הסיטוני של תל-אביב. עיין ומנומנם, עלה הסבל הצעיר ימימה

לחואדי. בני-אכרים חתיקים וחסרי-קרקע הור צאו מהרשימה. שניים שלא נמצאו ראויים על-ידי הדס לקבל אף שעל אחד היו משה הופמן, נכה מיבצע סיני, ומאיר כהן, נכה מלחמת העצמאות.

המושבה הפכה למרקחה, האשמות הדויות צמחו כמו פטריות אחרי מבול. הלל הי' כהן, האיכר החסון בעל מבנה הענק, שמר על שלוחתו. בפיו היתה תשובה לכל מותחי הביקורת: "פיק"א מעולם לא התחשבה ב' דעותינו, ולא היתה לי כל השפעה על הח' לטתה. אני עצמי אמרתי בודע שלבני גר' עון לא מגיעה אדמה. אבל אם נותנים לנו — אנחנו לוקחים."

וכן, בה בשעה שח"כ הכהן הסעיר את הציבור בהכרזותיו הפוליטיות, בקע להב מחרשתו של אחיו הלל את אדמותיה הח' דשות של המשפחה. הלל חרש תלם רחב, לאורך חלקות דויד, גדעון והמהנדס חטסון.

מיעוטים

מי רוצה לגרש?

מוסה סלמה אל גורן, בדואי משבט אבר-עירבה שליד באר-שבוע, ביקר כבר פע' מיים בבית-הדין הגבוה לצדק בירושלים. הבקשה שהביא לשם, באמצעות עורך-דינו חיים קאזיס, היתה צנועה מאד: "אל ת' גרשו אותי מישראל!"

בפעם הראשונה בא מוסה סלמה לבית הדין הגבוה לצדק בחודש יוני. עוף השמים הוליד את הקול: "משטרת באר-שבוע רוצה לגרש את מוסה סלמה. הקצין אומר שהוא מסתגן."

בבית-המשפט היתממו הקצינים, ובראשם לוי אברהמי, מפקד מחוז ירושלים, נגדו הוגש הצו: "מי רוצה לגרש את מוסה סלמה? אנחנו לא גרשו אותו."

אם אין כחנת גירוש, אין צו. קאזיס ביד טל את הבקשה. מוסה סלמה חזר לשבטו. ושוב: מדוע? הקצין שבא לשבט אבר-עירבה לא ידע על הבטחות הקצינים בירושלים. הוא ציפה על מוסה סלמה ל' בוא אתו, הובילו אל הגבול, החתים אותו על נייר שהבדואי האנלפכית לא הבין מה תוכנו.

כאשר נעלם הקצין באופק, חזר מוסה ל' שבטו. "אני לא מסתגן; נולדתי כאן, התי' חתנתי כאן וילדי כאן. מדוע מגרשים אותי?"

על שאלה זו יאלצו הפעם להשיב אותם הקצינים, שהבטיחו לא לגרש את מוסה סלמה. השבוע הגיש עורך-דין קאזיס בקשה חדשה לבית-הדין הגבוה לצדק: ש' יבואו הקצינים וינמקו מדוע יגרשו את מוסה סלמה אל-גורן.

דרכי חיים

טיפול בהלם

לפני חודש, בשעות המוקדמות של אחד הערים, זכה ישראל יבלין, תושב רמת' עמידר ברמת-גן, לביקור מזרז. גיסו שמואל שטינברג, 28, וחברו יחזקאל איינשטיין, 30,

(המשך מעמוד 10)

לו לפתות אנשים לעבור על החוק, כדי שיוכל למסור אותם למשטרה?

קרקעות

חלקת הכהן הגדול

האדם המושמץ ביותר בעיתוני-הערב ב' שבוע שעבר היה, ללא ספק, ח"כ מפא"י דויד הכהן, בשל הכרזותיו על עתיד הידי- דות בין ישראל וצרפת. לפחות במקום אחד בארץ קראו התושבים את ההשמעות בה' נאה. היו אלה בני בנימינה.

במושבת הבארון החתיקה (נוסדה ב'1922) והמשגשגת, לא הרחק מזכרון-יעקב, השם "הכהן" הוא שס'דבר. המשפחה היתה בין מייסדי המקום והאב, מרדכי, עסקן ציבורי בעל-שם, נמנה גם על מייסדי תל-אביב.

הבנים שמעון והלל טיפתו את המשק, הפכוהו לאחד העשירים במקום, בעוד שה' בן השלישי, דויד, הלך בעקבות אביו ב' שדות הפוליטיקה.

מלחמת-החלוקה. מאז יומה הראשון, היתה המושבה נתונה לפיקוחם המתמיד של פקידים המבארון. הם יעצו מה לטעת, כמה ואיפה לשחק, התערבו בעניינים פרטיים של התושבים. לחתיקי המתיישבים זכורה עדיין מלחמת הפרדסים, מלפני שני דורות.

אז ניסעו לראשונה פרדסים במושבה. הי' פקידים דרשו לעקור את הפרדסים, להתרכז בגידול כרמים ומטעי זיתים. לדעת פיק"א היתה הפרדסנות ענף בלתי-יציב וחסרי-עתיד. איכרים רבים לא יכלו לשאת את ההתער' בות, עזבו את המקום. משפחת הכהן לא התיאשה.

עם חיסול ענייני פיק"א בישראל, לפני שלושה חודשים, מסר אברהם הדס, מנהלה האחרון של פיק"א בארץ, לאירגון איכרי בנימינה, הודעה מחשבלת: פיק"א תחלק חיים 300 דונם אדמה, בין בני האיכרים חסרי-הקרקע.

הנהלת איכרי בנימינה נתבקשה על-ידי הדס להגיש את המלצותיה לחלוקת הקרקע. אך העניין נסחב, מבלי שהנהלת האיכרים תצליח ליישב את מלחמת-החלוקה. העניין הועבר להכרעתה של התאחדות האיכרים הי' ימנית, אשר אגודת איכרי בנימינה כפופה לה. לפני שלושה חודשים הגישה התאחד' דות את מסקנותיה להדס. הוא לא הת' חשב בהן, פעל כראות עיניו.

לסיפוריה נכבדה. אחד הנהגים מה' חלוקה היה גדעון הכהן, בנו של הלל. הוא קיבל את החלקה הטובה ביותר: עשרה דונם ליד הכביש המוביל לחיפה. ברשימת מקבלי הקרקעות הופיע גם המהנדס החיפאי חטסון, אדם אשר בני המושבה לא ראוהי מעולם. גם ח"כ דויד הכהן זכה בחלקה דומה, למרות שאינו תושב בנימינה ומעולם לא עסק בחקלאות.

שלוש החלקות ניצבו במקביל, יצרו גוש פורה של 30 דונם, סניף חדש של הליטפוני' דיה הכוהנית הנכבדה של קרוב ל-250 דונם. שאר התושבים קיבלו חלקות ועירות של ארבעה עד שבעה דונם, רובן אי-שם מעבר

מה שבטוח - איננו בטוח!

ממציאי גלויית-כרמה מקורית זו של תשי"ח לא היו בטוחים ככוח איחוליהם. אף שבליבם פעמה התקווה העזה לשלום, לא האמינו בליכך בהגשמתה. לכן ציירו ליד איחוליה-שלום תמונה של חיילים מסתערים, ליד טאנק וממוסים הוונקים לעבר האוייב.